

РЕШЕНИЕ

№ 2056

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1103** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г. Ц. Г., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Х. П. Н. от САК със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.2, ап.5, срещу Решение от 26.04.2022г., постановено по а.н.д.№ 20211110208995/2021 година по описа на СРС, 1-и състав, с което е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 4833572, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на основание чл. 189, ал. 4 и сл. във вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на Г. Ц. Г. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на административно-производствените правила. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов, с който да отмени издаденият електронен фиш.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява. С писмено становище от 16.03.2023г., касаторът излага съображения по съществуващото на спора.

Ответникът в съдебно заседание оспорва касационната жалба. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд се е позовал на писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, както и събраните в хода на съдебното следствие. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

В производството пред СРС е установено, че Г. Ц. Г. е собственик на лек автомобил „Мазда б“ с рег. [рег.номер на МПС] . На 29.04.2021 г., в 13:45 часа, автомобилът се движел в Столична община, по бул. История Славянобългарска до Т. С., с посока на движение от ул. Каменоделска към бул. Р., където е заснет с преносима автоматизирана техническа система – АТСС, TFR1-M № 560. Системата заснела и записала скоростта, дата и час, както и регистрационния номер на автомобила. Измерена е скорост на движение 63 км/ч. при ограничение на скоростта от 50 км/ч., като по този начин касаторът е превишил разрешената скорост с 11 км/ч – нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Г. Ц. Г. е установен като собственик на автомобила и срещу него е издаден електронен фиш. Собственикът не е посочил друго лице, което да е управлявало автомобила във времето на извършване на административното нарушение. При тези данни е прието, че именно той е административно-наказателно отговорното лице, съгласно чл.188, ал.1, изр.2 ЗДвП.

Съдът е приел, че средството за измерване отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и като такова е годно да измерва и установява превишена скорост. За този си извод съдът се е позовал на удостоверение от акредитирана полицейска лаборатория, и от датата на последващата проверка. Тези доказателства са приети за изцяло относими към процесната мобилна камера, а доводите в жалбата за противното - за неоснователни. Също въз основа на сър(браните доказателства на л.25 от делото, съдът е установил разрешената скорост в процесния участък – 50 км/ч Съдът е кредитирал изцяло приобщените писмени доказателства и приложените веществени доказателства – снимков материал – като достоверни поради извода, че са непротиворечиви и кореспондиращи си.

Съдът е приел, че с издаването на ЕФ – предвид съдържанието му, не са нарушени разпоредбите на чл.188 и чл.189, ал.4 ЗДвП, конкретно съдът е посочил данните в ЕФ за териториалната структура на ЛМВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата и точния час на извършване на нарушението, регистрационен номер на МПС, собственика на МПС, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размер на глобата, срокът и сметката за плащане. Възраженията на жалбоподателя са приети за неоснователни, предвид извода на съда, че ЕФ съдържа всички предвидени реквизити.

Също съдът е посочил, че мобилната камера не е била обозначена, но се е позовал на действащата към датата на деянието редакция на чл. 165, ал.2, т. 6 и т.7 ЗДвП както и

на отмяната на т. 8 от същата разпоредба, в редакцията след ДВ бр. 54/2017г., като е направил извод, че не е имало изискване за обозначаване на мобилната камера.

След като е формирал извод за установеност на административното нарушение и за отговорното за него лице, обсъдил е и е приел за неоснователни всички възражения на касатора, въззивният съд е формирал и извод за правилно приложение на посочената в ЕФ санкционна норма – чл. 182, ал.1, т.1 ЗДвП, в това число и за наложения размер на глобата.

Преценка на касационната инстанция:

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото.

Касационната инстанция споделя изцяло правните изводи на въззивния съд за установеност на административното нарушение, като обосновани и правилни, съответстващи на приетите за установени факти и доказателствата по делото.

Възраженията на касатора срещу съдебното решение са предявени и с жалбата срещу ЕФ, обсъдени от въззивния съд и приети за неоснователни. На първо място касаторът счита, че мобилната система за видеоконтрол тип TFR1-M № 560, с която е заснето нарушението, не е минала задължителната по закон ежегодна метеорологична проверка. Правилно въззивният съд е приел този довод за неоснователен и в противоречие със събраните доказателства за датата на последната проверка на автоматизираното техническо средство и преди датата на нарушението - 30.10.2020 г. (писмо изх. № 328600-1646, екз. № 2 от 13.01.2022 г. на ГД „Национална полиция“ на МВР). Съгласно заключението на компетентния орган, въпросното средство за измерване на скоростта е технически изправно и направените с него измервания към дата 29.04.2021 г. са в съответствие със ЗДвП.

Касаторът също така счита, че протоколът за използване на автоматизирано техническо средство или система не отговаря на законовите изисквания, както и с него не са спазени множество изисквания на НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Възражението обосновава със следните доводи: не било посочено мястото за контрол точно от което и извод, че мястото на нарушението не било установено точно; работата със статични и мобилни системи била регламентирана с посочената наредба, позовава се на конкретни разпоредби, въз основа на които прави извод, че направената снимка следвало да притежава уникален номер, а представената нямала номер – неспазване на чл.5 и чл.16 от Наредбата, не било спазено и изискването всяко нарушение да се документира с видеоклип – чл.9.1. На следващо място касаторът излага довод за определяне на местата на контрол, на които следва да се поставят АТСС като се позовава на чл.6, ал.2 от Наредбата. Не бил представен точен анализ от административно-наказващият орган защо точно това място било избрано, не бил представен протоколът, който се попълвал при всяка смяна на мястото на за контрол.

Касаторът твърди и, че в ЕФ не е определено достатъчно точно мястото на контрол, както и че по делото не е предоставена информация защо именно на даденото място е поставено автоматизираното техническо средство. Касаторът допълва, че на едно от изображенията е поставен надпис клип № 23631, което следвало да означава, че не била предоставена статична снимка на нарушението, съгласно разпоредбите на

Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. Тъй като е посочен номер на автомобил, автоматичното средство не е било стационарно, както е описано в протокола; не била посочена длъжността на Г. М., който констатирал, че АТТС е разположено съгласно нормативните изисквания, както и на П. Н., свалил статични изображения, не било ясно лицето, подписало протокола – комисар П., е оправомощен да съставя и подписва подобни протоколи.

На последно място се твърди от страна на касатора, че правото му на защита е нарушено и с това, че в обжалвания електронен фиш не било посочено пред кого и в какъв срок може да бъде обжалва.

Всички тези възражения са обсъдени и правилно приети за неоснователни от въззивната инстанция, мотивите се споделят от касационната инстанция. Видно е, че приетите доказателства по административно-наказателната преписка, касаещи пряко установяване на нарушението, са възпроизведени на хартиен носител снимки от клип с №23634, радар № 560, в който се съдържат координати, измерена скорост, дата и час ограничение на скоростта, наказуема скорост. Протоколът за използване на А. е съставен на бланка на областна дирекция на МВР, в случая “ОПП“ – СДВР, подписан от длъжностни лица при същата дирекция. В протокола се съдържа регистрационен номер и дата – 05.05.2021г., очевидно датата на завеждане на протокола в регистрите на СДВР, съответния отдел, но изрично в протокола е посочена дата на ползване 29.04.2021г., които обстоятелства не поставят под съмнение датата на ползването на А.. Същият има характер на официален документ, който не е оспорен пред въззивната инстанция, респективно в съдебното заседание, в което е бил на разположение на адвоката. Следва да се посочи, че пред СРС е проведено едно съдебно заседание, в което адв. Н. е взел участие, но не е направил искания по доказателствата във връзка с горните възражения, напротив, адвокатът е заявил, че няма искания по доказателствата. Идентични са и обстоятелствата по отношение на писмените документи, също издадени като официални такива, съставени от длъжностни лица, за проверките и годността на процесното А.. Неправилно се твърди, че А. е проверка на 30.10.2019г., видно от неоспорените официални документи, издадени от длъжностни лица, датата на проверката е 3-0.10.2020г., съответно валидността е до 20.10.2021г. и обхваща и датата на процесното нарушение. Тези обстоятелства сочат, че възраженията относно служебното качество на лицата и документите за А. представляват защитна теза.

Издаването на ЕФ по образец за процесното нарушение, е обусловено от следните предпоставки: нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за нарушението да не се предвижда предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС или отнемане на контролни точки. Всички тези изисквания са изпълнени в конкретния случай. Издаването на ЕФ не е обвързано с обстоятелства и разрешаването на въпрос дали е следвало да бъде поставено А. на конкретното място, доколкото общественият интерес е да не се допускат нарушения на правилата за движение по принцип и на всяко място.

Не е нарушено и изискването за форма и съдържание на ЕФ, предвид обстоятелството, че се касае за административен акт върху стандартен формуляр - бланка и издаван от техническо устройство, който генерира автоматично не само данни за нарушението, мястото на извършването му, но и за отговорното за нарушението лице. Съдържанието на ЕФ освен предварително определено е и строго ограничено от възможностите за посочване на данни във формуляра. В случая

касаторът е разбрал мястото на нарушение точно, тъй като в ЕФ са посочени и други индивидуализиращи белези – Т. С., посоката на пътя. В допълнение в придружаващото писмо на СДВР към жалбата до СРС-НО са предоставени координатите, на които е поставено автоматичното техническо средство. По преписката са представени разпечатка от паметта на техническото средство, карта с обозначение на мястото на извършване на нарушението и снимка на автомобила. Твърденията на касатора, че няма статични снимки от нарушението, са необосновани. оправдателната теза.

В допълнение, възраженията на касатора, основани на разпоредби от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г., не могат да бъдат противопоставени на извършеното от него нарушение. Доказано е извън всякакво съмнение, че е извършено административно нарушение, доводите и възраженията му не променят заключението на А. за извършеното нарушение, нито такива аргументи са приведени от него.

СРС е извършил проверка за законосъобразността на ЕФ като е обсъдил всички доказателствени средства по преписката и осъществил контрол на всички данни, въз основа на които е издаден ЕФ, а също и на всички относими разпоредби. Същият е извършил и проверка за срока на валидност на техническото средство. ЕФ не носи подписа на издателя си, поради и което въпросът за компетентността на издателя му е безпредметен, тъй като ЕФ се издава автоматично на база на обективно настъпили обстоятелства.

Следователно, от фактическа и правна страна въззивният съд е извършил в пълнота дължимата проверка както по фактите, така и по правото, в това число и дали касаторът е административно-наказателно отговорно лице и което следва да отговаря за конкретното пътнотранспортно нарушение. Посоченото е в съответствие със задължението на съда по чл.107, ал.2 НПК – да обсъди и служебно да събере доказателства както за обвинителната, така и за оправдателната теза.

На последно място, липсата на посочени срок и пред кого се обжалва ЕФ, не е нарушило правото на защита на лицето, доколкото в срок и чрез адвокат е осъществена такава защита чрез подадената жалба до съда.

По тези мотиви касационната инстанция приема, че оспореното съдебно решение е издадено при правилно приложение на закона, не са допуснати нарушения, относими към предвидените касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК и обуславящи неговата отмяна. Касационната жалба е неоснователна, а съдебното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника чрез юрк. А. за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. На основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. А. и които се определят в размер на сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХ–и касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.04.2022г., постановено по а.н.д.№ 20211110208995/2021 година по описа на СРС, НО, 1-и състав.

ОСЪЖДА на Г. Ц. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.